

Arrest

nr. 126 916 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 25 september 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Op 27/07/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Het middel is als volgt geadstrueerd:

“II.1.1. De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 27 september 2012 krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, in strijd is met de materiële motiveringsplicht, artikel 8 EVRM, 13 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM,

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekende partij is het gevolg van een onontvankelijke medische regularisatiebeslissing.

Tegen deze negatieve regularisatie werd uiteraard beroep aangetekende in de zin van artikel 39/2 § 2 juncto artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet (Stuk 3).

II.1.4. Daarnaast dient de familiale band met [A.M.], de vrouw van de verzoekende partij, en hun drie kinderen onderstreept te worden. Het spreekt voor zich dat een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of uitwijzing van de verzoekende partij in strijd zou zijn met artikel 8 lid 1 EVRM dat het recht op een gezinsleven beschermt. Haar gezin zou anders uit elkaar worden getrokken.

II.1.5. Waaruit volgt dat het vanzelfsprekend is dat zolang de verzoekende partij wacht op een uitspraak van uw Raad omtrent het beroep tegen de onontvankelijke 9ter van verzoekende partij, waar de verwerende partij uiteraard voldoende tijd zal nemen om de zaak op een fatsoenlijk manier te onderzoeken, de verzoekende partij gerechtigd is in België te blijven en dus het land niet kan verlaten. Indien dit niet zo zou zijn, zou het beroep, geen daadwerkelijk rechtsmiddel zijn in de zin van artikel 13EVRM.

Zoals hoger werd gesteld diende verzoekende partij dd. 11 oktober 2012 een verzoekschrift in tegen de negatieve beslissing ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (Stuk 3).

Hoewel een hangende procedure krachtens art. 9 vreemdelingenwet in wezen geen verblijfsrecht met zich meebrengt, kan van een rechtsgeldig bevel om het grondgebied te verlaten geen sprake zijn zolang er geen uitspraak werd gedaan inzake het verzoek tot machtiging tot verblijf.

Er is dan ook sprake van een manifest onwettige situatie, zodat van een rechtsgeldig, op zorgvuldige wijze afgeleverd bevel om het grondgebied te verlaten geen sprake kan zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

Op geen enkele wijze blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen met inachtnaam van alle relevante elementen van het dossier.

Samen met dit uiteraard nog steeds pertinente motief, werd evenwel verwezen naar een omstandig stukkenbundel, dat door het nemen van de huidige bestreden beslissing zonder meer ter zijde wordt geschoven.

Meer nog uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkel ogenblik dat het bestuur het bestaan van de regularisatie krachtens art. 9ter VW zelfs maar heeft bekeken. Vermoedelijk werd het dossier dan ook vluchtig bekeken en werd het verzoek tot regularisatie krachtens art. 9ter Vreemdelingenwet over het hoofd gezien.

Dat een verzoek tot regularisatie krachtens art. 9ter Vreemdelingenwet een verblijfsrechtelijke relevantie heeft kan onmogelijk op ernstige wijze worden betwist. De bestreden beslissing kwam dan ook tot stand zonder dat met alle relevante elementen van het dossier in ogenschouw en in overweging werden genomen. Minstens blijkt dit geenszins uit de bestreden beslissing.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook manifest.

II.1.6. Verder zou een gedwongen terugkeer naar Rusland een schending uitmaken van artikel 3 EVRM, verzoekende partij zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Het terugsturen van verzoekende partij betekent dan ook een schending van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partij zou onderworpen worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen, dit is dan ook duidelijk in strijd met artikel 3 EVRM.

Indien de bestreden beslissing zou uitgevoerd worden, dan is de kans zeer groot dat de verzoekende partij geen toegang meer krijgt tot de nodige medische zorgen.

Wat tevens een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren.”

2.2. In eerste instantie moet erop worden gewezen dat het betoog van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist waar zij stelt dat het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg zou zijn van een onontvankelijke medische regularisatiebeslissing. Immers, uit de motieven blijkt dat de bijlage 13 *quinquies* –het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker- is genomen ingevolge het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd geweigerd en dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de wettelijk vereiste documenten. Met haar loutere stelling zonder meer toont de verzoekende partij niet aan dat hierover anders zou moeten worden gedacht.

2.3. Verder, waar de verzoekende partij zich beroept op het beroep dat zij had ingediend tegen de onontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet om een onzorgvuldig handelen in hoofde van de verwerende partij aannemelijk te maken, dient erop te worden gewezen dat bij arrest nr. 126 913 van 10 juli 2014 dit beroep werd verworpen, zodat zij geen belang meer heeft bij de grief die er in wezen op is gericht te doen vaststellen dat in afwachting van dat beroep zij gerechtigd zou zijn in België te verblijven, met het oog op het vrijwaren van het daadwerkelijke rechtsmiddel zoals voorzien in artikel 13 van het EVRM. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij gedwongen werd verwijderd hangende de procedure, nog daargelaten het feit dat een hangend beroep, zoals zij zelf betoogt, geen verblijfsrecht met zich meebrengt en ook geen schorsende werking heeft. Een schending van artikel 13 van het EVRM is derhalve niet aan de orde, zo evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde echter evenzeer dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./Verenigd Koninkrijk). Wie zich aldus wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt is er toe gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of

eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Te dezen kan alleen maar worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een loutere bewering, zonder meer, aangaande het feit dat zij geen toegang zou krijgen tot de nodige medische zorgen. Deze blote bewering volstaat geenszins om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

2.5. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, ten slotte, blijkt uit het administratief dossier dat de echtgenote van de verzoekende partij eveneens in het bezit werd gesteld van een bijlage 13*quinquies* en dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 79 768 van 20 april 2012. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij, in weerwil van deze bevindingen, enig verblijfsrecht zouden hebben in België. In die optiek heeft de thans bestreden beslissing geenszins tot gevolg dat het gezin uit elkaar zou worden getrokken, zoals de verzoekende partij beweert.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

2.6. Aangezien geen andere argumenten werden aangevoerd ter ondersteuning van de vermeende schending van de materiële motiveringsplicht, moet worden vastgesteld dat ook deze schending niet aannemelijk is gemaakt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS